

VOORSPELLING

Ernan, de Aartsdruïde, schrok wakker van een dof gedreun op het hout van zijn deur.

Normaal gesproken zou geen enkele bediende van Saî Mina het hebben gewaagd om het allerhoogste raadslid op zo'n manier te wekken. De zon was nog nauwelijks boven de horizon geklommen. De vorige avond was lang en zwaar geweest. Zoals elke avond, sinds de grote nederlaag. Tot diep in de nacht werd er gedebatteerd. De spanningen binnen de Raad namen toe. Iedereen schoof de schuld af op een ander. Niemand wist hoe hierop te reageren. Hoe ze deze crisis moesten overwinnen. Hoe ze hun zelfvertrouwen moesten terugvinden. Nog nooit had de Raad een dergelijke nederlaag beleefd. Zelfs het vertrek van de twee afvalligen had indertijd niet zulke rampzalige gevolgen gehad als de huidige oorlog, die heel Gaelia verdeelde.

Het waren zeker moeilijke en verwarrende tijden. Maar om de Aartsdruïde te wekken, moest er een nog ernstiger reden zijn. En toch herkende Ernan de stem van een bediende achter de deur van zijn appartement. Een dringende, gespannen stem. Er moest iets verschrikkelijks gebeurd zijn, dat leed geen twijfel.

Langzaam stond de oude man op, en hij stak zijn armen in de mouwen van zijn lange witte mantel. Weer klopte de bediende op de deur. Ernan bekeek zichzelf in de grote spiegel waar hij voor stond en zag het beeld van een afgeleefde man. In zijn ogen las hij dat zijn

hoop verjaagd was door verdriet. Waarom was hij door de Moïra gekozen om de ernstigste crisis in de geschiedenis van Saî Mina te weerstaan? Hoe moest hij die het hoofd bieden?

Hij zuchtte diep. Hij moest overal op voorbereid zijn. Op welk nieuws dan ook. Op het allergenste. Niets zou hem meer bespaard blijven; de Moïra had een ongekende beroering losgemaakt. De wereld zou veranderen. De wereld was al aan het veranderen.

Toen hij de deur van zijn grote suite opendeed, ontdekte de Aartsdruïde angst in de ogen van de lakei. Een diepgevoelde angst, die de tong van de arme jongen leek te hebben verlamd. Het enige wat hij kon uitbrengen toen de Aartsdruïde vroeg wat er aan de hand was, was: ‘Het is beneden.’

Ernan slaakte een geërgerde zucht, schoof de lakei opzij en liep naar de trap die naar de grote binnenhof leidde. Zijn rang verhinderde hem te rennen – vanzelfsprekend moest hij bij elke gelegenheid zijn waardigheid behouden – maar hij liep zo snel als hij kon naar beneden, steunend op het witte eikenhout van zijn lange staf.

Zodra hij onder aan de trap aankwam, zag hij het zwijgende gezelschap dat zich buiten verzameld had. Druïden, Magistels en bedienden door elkaar, dicht opeen, onbeweeglijk. Met hun gezichten allemaal in dezelfde richting gewend stonden ze in een kring bij elkaar, midden op de binnenhof.

Ernan depte zijn voorhoofd. Voor deze onrust kon slechts één verklaring zijn, maar die weigerde hij te erkennen. Met zijn vuist stevig rond zijn staf geklemd drong de Aartsdruïde zich door de verzamelde menigte.

‘Opzij!’

De menigte week voor hem uiteen. Toen hij ten slotte midden op het plein stond, was hij ontsteld door wat hem daar wachtte. Hij had zich op het allergenste voorbereid, maar wat hij zag, trof hem nog veel harder dan hij had gevreesd.

De eik was weggerukt.

De honderdjarige eik van de grote binnenhof stond er niet langer. Het geheiligde symbool van Saî Mina was gestolen. Te midden van de dertien stenen tronen restte slechts een akelige leegte. Een groot gat in de grond. Een dreigement. Een belediging. Verraad.

Alle blikken richtten zich op de Aartsdruide. En op alle gezichten las Ernan dezelfde bezorgdheid. In ieders ogen, dezelfde afwachting, dezelfde ontzetting. Saî Mina had zijn ziel verloren.

De oude man hoorde zijn hart bonzen. Hij had de indruk dat hij zijn eigen gelaatsuitdrukking overal om zich heen weerspiegeld zag. En zijn beschuldigende blik.

‘Bij deze roep ik de Raad in spoedvergadering bijeen!’ sprak hij met zware, ernstige stem. ‘Laat alle Hoge Druïden zich in de Raadkamer vervoegen.’

‘Voor zover die er nog zijn,’ antwoordde Shehan, de archivaris.

Ernan keek rond naar de mannen en vrouwen om hem heen. Natuurlijk. Er ontbraken verschillende Hoge Druïden en een groot aantal druïden. Er zouden er heel wat nodig zijn geweest om een dergelijk verraad te kunnen plegen. Hij liet zijn Saïman door de toeschouwers zweven en wist meteen wie van zijn broeders niet langer aanwezig waren. Henon, Kalan, Otelian en Tiernan. Vier nieuwe afvalligen. En met hen ongetwijfeld meerdere druïden en Magistels.

‘Ja,’ hernam Ernan. ‘*Voor zover die er nog zijn.* En laat de intendant uitzoeken welke druïden en Magistels op het appel ontbreken. Ik wil alle namen weten. Allemaal.’

Woedend draaide hij zich om en vertrok naar de Raadkamer in de hoogste toren. Voordat hij over de drempel van de grote poort stapte, draaide hij zich echter om naar de ontredderde menigte en voegde eraan toe: ‘Zorg dat dit niet buiten Saî Mina bekend wordt zonder mijn toestemming. Iedereen gaat weer aan het werk!’

Maar Ernan wist heel goed dat de wereld het nieuws snel genoeg zou horen. Het zou het hele eiland overgaan. Een gebeurtenis als deze kon niet lang geheim blijven.

Binnenkort zou heel Gaelia weten dat de Raad verscheurd was. Dat Saî Mina ten slotte was gevallen.

Het herstel van Aléa en Erwan duurde lang, totdat de herfst begon, en hun rouw duurde nog veel langer. Finghin kwam elke ochtend Aléa’s schouder verzorgen en bediende zich van de Saïman om haar breuk te genezen.

De soldaten van het leger van de Samildanach – de naam die ze

zichzelf hadden toegekend – hadden zich geleidelijk rond Aléa en haar metgezellen verzameld en in deze teruggetrokken hoek van het bos een kamp opgezet dat zo comfortabel was als de omgeving toeliet. Tenten, kleine houten hutten, bescheiden bergplaatsen, bedden, tafels en stoelen, en midden op de open plek een vuur dat nooit doofde.

Er werd weinig gesproken; de vele gewonden werden verzorgd en op sommige avonden werd de stilte alleen verbroken door de trieste tonen van de doedelzak. Bij het vuur speelde Mjolln, met zijn blik op het sterrengewelf, de melodieën die Faith hem had geleerd; elke noot was een traan, geplengd in herinnering aan de bard. In ieders hart leefde haar beeltenis, net als die van Galiad de Magistel. In elke ziel leefde het verdriet.

Op haar beurt probeerde Kaitlin het verdriet van haar metgezellen met woorden te verzachten. Het verteltalent van de reizigster was net zo groot als dat van Faith de bard was geweest. Haar boeiende verhalen en haar toneelstukjes deden de luisteraars hun verdriet vergeten en bezorgden hun een moment van welverdiend respijt. Finghin zat glimlachend bij haar, en soms hielden ze elkaars hand vast.

De jonge druïde probeerde echter vooral zijn haast om te vertrekken te verbergen. Hij wilde Aléa of Erwan niet opjagen; hij wist dat hun behoefte aan rust niet alleen lichamelijk was. En toch riep de wereld hen. De geschiedenis stond niet stil. Hoe pijnlijk het verlies van hun twee innig geliefde vrienden ook was, daar, ver weg, ging het leven in Gaelia verder, en op een dag zouden ze toch weer moeten vertrekken. Om de geschiedenis in te halen. De soldaten om hen heen waren het bewijs: Gaelia was klaar voor de strijd.

Erwan was als eerste voldoende hersteld om op te staan. Na een paar dagen kon hij gewoon lopen en al snel ging hij zelfs op jacht, om het gezelschap te helpen voeden. In zijn eentje verdween hij een paar uur lang diep het bos in, en 's avonds keerde hij terug in het okerkleurige herfstlicht, met zijn lange blonde haar in de war en een stuk wild op zijn schouder. Verscheidene soldaten, die hem nu met generaal aanspraken, smeekten hem te mogen vergezellen. De jonge Magistel was echter liever alleen. Het leek erop dat hij niet zozeer op wild joeg, maar eerder probeerde zijn pijn en zijn verdriet bij de

herinnering aan zijn vader te verjagen. Galiad al'Daman was immers zijn enige familie geweest. En het meisje dat hij beminde kon hem daarbij nu niet helpen.

Want Aléa hulde zich in stilzwijgen. Als ze niet sliep, verdiepte ze zich in de dikke, zware Encyclopedie van Anali die ze altijd bij zich hield. Met het boek op haar knieën sloeg ze langzaam de bladzijden om en leerde zichzelf zo geleidelijk lezen. Soms moest ze lang zoeken naar de betekenis van een woord, soms stootte ze op letters die ze nog niet kende. Maar na een paar dagen leek het alsof ze altijd al had kunnen lezen. De bladzijden werden steeds sneller omgeslagen, en de blik van het meisje werd steeds intenser. Steeds stralender.

Toch zei ze nog altijd niets. Zelfs niet tegen Mjolln, haar trouwste metgezel, en zelfs niet tegen Erwan Al'Daman, de jongeman die ze beminde; zelfs niet tegen Finghin, de jonge druïde die ze bij zich had geroepen, en niet tegen Kaitlin, die ze toch koesterde als een zus. En iedereen behalve Mjolln leek voorlopig genoeg te nemen met haar stilte. De dwerg werd echter met de dag ongeduldiger. Soms ging hij een poosje tegenover haar zitten kijken hoe ze zat te lezen, maar als hij dan merkte dat ze nog altijd niet wilde praten, verliet hij, luid en geërgerd zuchtend, de kleine hut.

De honderden soldaten die om haar heen kampeerden, droegen haar wapen, maar ze hadden haar nog nooit horen praten. Voor haar hadden ze zich bij het leger aangesloten, voor haar hadden ze gevochten, voor haar hadden ze hun broeders zien sterven, maar voorlopig was ze alleen maar een verre schaduw in een ontoegankelijke houten hut. Ongetwijfeld droeg dat bij aan de legende die om haar heen groeide. Aléa had haar hut nog niet verlaten en het merendeel van de soldaten had haar gezicht zelfs nog nooit gezien, maar toch praatten ze alleen nog over haar. Volgens de geruchten van haar toegewijde leger was ze mooi en groot en sterk, en al hun hoop was op haar gevestigd.

Achter de rode sluier die Aléa's hut afsloot, hoorden haar metgezellen echter geen enkel geluid: ze bleef zwijgen.

Op een avond toen ze aan een kleine tafel die de dwerg aan het begin van hun verblijf had gefabriceerd zaten te eten, nam Aléa, nog steeds achter in het hutje op bed, echter eindelijk het woord.

‘Finghin, we moeten praten, jij en ik,’ zei ze zonder haar vrienden aan te kijken, alsof ze niet al zo lang door stilzwijgen van haar gescheiden waren geweest.

Ze keken elkaar verbijsterd aan en richtten toen langzaam hun blik op het meisje.

De jonge druïde legde zijn houten lepel op tafel en antwoordde: ‘Ik luister.’

‘Nee, niet hier,’ zei Aléa, en ze stond ineens op. ‘Laten we in het bos een eindje gaan lopen.’

‘Ben je soms bang dat wij je horen?’ riep Mjolln woedend uit. ‘Nou zeg! Heb je dan iets voor ons te verbergen?’

Kaitlin fronste haar wenkbrauwen om de dwerg te beduiden dat hij zich rustig moest houden. Maar Aléa glimlachte. Ze was het eigenwijze, driftige karakter van meester Abbac bijna vergeten.

‘Nee, Mjolln. Ik wil alleen even lopen en nadenken. Finghin kan me daarbij helpen. Maar als je mee wilt, ben je van harte welkom. Ik heb niets te verbergen. Zeker niet voor mijn oudste vriend.’

‘Dat is je maar geraden ook,’ zei de dwerg met een grijns. ‘En ja, ik ga mee. Ahum. Ik moet ook eens even lopen en nadenken. Bij de Moïra! Ja, inderdaad, jazeker, ik ben je oudste vriend!’

‘Kom dan mee,’ wenkte Aléa en ze liep zelfverzekerd en bijna statig naar de uitgang van de hut.

In het voorbijgaan greep ze de staf van Phelim en sloeg haar lange witte cape om haar schouders. Verbijsterd keken haar metgezellen toe. Ze scheen volkomen genezen. Maar steeds onvoorspelbaarder. En het leek alsof ze was gegroeid. Alsof ze tijdens haar herstel een paar jaar ouder was geworden. Lang, rechtop, zeker van zichzelf en mooi – dit was geen kind meer, maar bijna een jonge vrouw.

Mjolln sprong van zijn bankje en liep haar haastig achterna. Finghin volgde hen, met een spijtige blik op Kaitlin en Erwan. Die twee waren echter allang blij dat Aléa weer praatte. Voorlopig was dat genoeg om hen gerust te stellen.

Imala was al urenlang op de vlucht. Op de vlucht voor de aanblik en de geur van al die lijken. Samen met haar soortgenoten had ze de gruwelijke groene schepsels verslagen en haar verticaal beschermd.

Nu wilde ze echter heel ver weg zijn. Ook de andere wolven waren op de vlucht geslagen, net als zij, verspreid door het hele land. Alsof de kracht die hen had verenigd ineens verdwenen was en de natuur haar rechten weer had laten gelden. De roedels hadden zich opnieuw gevormd, hun territoria weer opgezocht en zich van elkaar verwijderd.

En net als vroeger rende Imala in haar eentje over het eiland. Het beeld van de verticalen lag al ver achter haar. Alleen de pijn van haar gewonde poot restte nog, en het blazen van de wind die door haar vacht woelde. Onderweg naar het zuiden liep ze over de heide, door de bossen, om de dorpen heen, en jaagde alleen.

Die dag kwam ze aan het eind van de middag bij een vijver aan, op het uur dat de dag eindigt en een zachtblauwe sluier achterlaat in het dovende licht. Langzaam zocht de wolvin zich een weg door het hoge gele gras. Het bos was al aan zijn trage gedaanteverwisseling begonnen; het gebladerte en het gras kleurden koper en rood. Met gespitste oren en haar neus dicht bij de grond, liep het dier voorzichtig en soepel naar het water. Haar brede poten zakten weg in de vochtige, koude grond. Algauw verscheen haar grijswitte spiegelbeeld op het wateroppervlak van de vijver; ze zag de perfecte dubbelganger van haar vermagerde lichaam aan het einde van deze zomer. Even stond ze stil te luisteren naar het zachte gekabbel van het water; ze schudde haar kop om een paar insecten te verjagen en ten slotte bukte ze zich om haar snuit in het water te steken en lange tijd te drinken.

Het water was zoet en fris; het leste haar dorst, maar wekte ook haar honger. Ineens stopte ze met drinken en hief haar snuit. Ze had iets zien bewegen in het water: een kleine, ovale vorm, trillend over de bodem van de vijver. Een vis. Roerloos tuurde ze in het water. Nog een vis. En nog een. Er ging een schok door haar heen. Even deinsde ze achteruit, en ineens stak ze toen haar bek weer in het water.

Met druipende snuit haalde ze een grote, glinsterende karper uit de vijver tevoorschijn. Het was niet veel, maar voorlopig zou ze er genoeg aan hebben. Imala draafde langs het water en ging naast een grote elzenboom liggen, die zich had aangepast aan zijn omgeving en op hoge steltwortels boven het water stond. Met een paar happen werkte de wolvin de vis naar binnen; daarna liep ze weer naar de vij-

ver om nog wat te drinken en haar snuit te wassen.

Het bloed op de witte vacht van haar gewonde poot was bijna verdwenen, maar ze hinkte nog wel. Ze vlijde zich neer in de zwarte humus van dode bladeren, grind en wilgentwijgjes. Tegen het vallen van de avond suste het geruststellende gezang van het dun begroeide bos haar eindelijk in slaap.

Nauwelijks was Imala echter in slaap gevallen, of ze schrok wakker van een krakende tak. Met een ruk sprong ze overeind en ze keerde zich om.

Met gespitste oren en geheven staart keek ze om zich heen. Al snel zag ze waar ze van wakker geschrokken was. Op slechts enkele passen afstand, in de schaduw van een oude elzenboom, stond de grijze wolf roerloos naar haar te kijken.

Het was een grote wolf, met een brede kop, lange poten en een robuuste bouw. Zijn gele, schuinstaande ogen werden omringd door een brede zwarte streep die afstak tegen het heldere grijs van zijn vacht en hem een doordringende blik verleende. Zijn kwispelende staart stak omhoog, zijn tong hing uit zijn bek en zijn oren stonden rechtovereind, maar hij leek af te wachten tot Imala de eerste stap zette.

De wolvin bleef roerloos staan. Vaag herkende ze het silhouet van de wolf, maar er was te veel tijd verstreken. Ze legde het verband nog niet. De grijze wolf was een vreemde geworden.

Ineens begon hij te blaffen, en even later veranderde zijn geblaf in een hoog gejang. Toen de laatste noot daarvan wegstierf, spitste de wolf zijn oren, alsof hij op een echo wachtte, een antwoord, het huilen van een ander mannetje. Hij hoorde niets en wist dus dat Imala alleen was. Er was geen andere wolf bij haar. De weg was vrij.

Nu bereikte de bekende geur van de grote grijze wolf Imala's neus, en eindelijk herkende ze haar metgezel. Even aarzelde ze nog, maar toen liep ze langzaam op de nieuwkomer af. Wantrouwig en zonder haar blik van hem af te wenden kwam ze dichterbij, klaar om weg te springen. Toen ze op slechts enkele passen afstand was, jankte ze en deed een paar sprongetjes achteruit, alsof ze de wolf wilde uitnodigen om naar haar toe te komen. Hij bleef echter staan wachten, trots en recht op zijn lange grijze poten.

Imala draaide een keer om haar as en liep toen weer naar voren. Ze richtte haar stappen wat naar links, omdat ze om de grijze wolf heen wilde lopen, maar die sprong snel opzij, alsof hij Imala wilde beletten langsij te komen. De witte wolvin jankte en kefte een paar keer nieuwsgierig, maar bleef hem naderen.

Uiteindelijk was ze vlak bij de wolf. Ze kwam behoedzaam naast hem staan, haar staart in de lucht, haar neus aan zijn staart. Ze keken elkaar niet aan, maar maakte beurtelings onverwachte, huppelende sprongetjes. Ze raakten elkaar ook niet aan, maar wenden aan elkaar, daagden elkaar uit. Geleidelijk begonnen hun staarten te kwispelen, steeds een beetje sneller, en ineens legde de grote grijze wolf een brede poot hoog op Imala's rug. Zij verroerde zich niet, maar kromde ook haar rug niet en vertoonde niet het minste teken van onderwerping. Zo bleven ze even staan, lieten hun geuren op elkaar inwerken, en toen pas begonnen ze eindelijk te spelen.

Ze renden elkaar achterna tussen de bomen, haptten naar elkaar, jankten naar elkaar en hervonden al doende hun vroegere intimiteit; na een poosje vlijden ze zich op enkele meters van de vijver samen op de grond, uitgeput, maar getroost. Weer bij elkaar.

En zo vond Imala volgens de legende aan het begin van de herfst de grote grijze wolf terug; de verhalenvertellers doopten hem Tai-bron, wat in de elfentaal 'metgezel' betekent.

'Met de twee afvalligen en het verdwijnen van de vier verraders, en Finghin bij het meisje, is de Raad nog nooit zo verdeeld geweest, Ernan.'

In de stem van Aengus was diepe ongerustheid te horen. De andere Hoge Druïden, die zijn ontredde deelden, knikten; behalve Shehan, die alleen maar aantekeningen maakte in het register. Volgens de wetten van de oraliteit die de orde zichzelf had opgelegd, was Shehan de archivaris de enige druïde die mocht schrijven.

Met een ernstig gezicht luisterde Ernan naar zijn broeders, zonder hen werkelijk te horen. De oude man was met zijn gedachten heel ergens anders. In deze moeilijke tijden hadden de andere Hoge Druïden hem niets te bieden. Hij moest de antwoorden in zichzelf vinden.

Phelim, Ailin, jullie hebben me in de steek gelaten. Jullie zijn vertrokken voordat het lot van ons eiland bepaald was. Ik heb nooit zo helder gezien als jullie. Ik zal nooit kunnen beschikken over jullie moed, jullie vermetelheid. Ik zal nooit de orde in de Raad, of de vrede op het eiland kunnen herstellen. We zijn te ver gegaan. Met al onze berekeningen, onze manipulaties en onze listen zijn we ons toch zo eenvoudige besef van de werkelijkheid kwijtgeraakt.

‘We zijn nog maar met zes broeders,’ vervolgde een andere Hoge Druïde. ‘Nog niet de helft van het aantal dat nodig is voor de Raad.’

Ze hebben de eik omgehakt. Ze zijn vannacht binnengekomen, en hebben de eik omgehakt. Ik weet niet eens wat ik hier doe. Met welk recht zit ik deze vergadering nog voor, als alles om mij heen instort zonder dat ik dat heb zien aankomen?

Shehan hief zijn hoofd en zei: ‘Men zegt dat Samael in elk geval dood is. Hij zou zich hebben vermomd als bisschop Natalius. Als dat inderdaad zo is, kunnen we eindelijk een nieuwe Hoge Druïde benoemen in zijn plaats, dan zijn we al met ons zevenen. En laten we niet vergeten dat Finghin weliswaar niet hier bij ons is, maar daarom nog geen vijand is. Ik heb een absoluut vertrouwen in onze jongste broeder.’

‘We kunnen niemand meer vertrouwen,’ protesteerde Aengus. ‘Hij is nog zo jong, dat de verraders hem zonder enige moeite zullen kunnen manipuleren. We hadden trouwens nooit een broeder van zijn leeftijd tot Hoge Druïde moeten benoemen. Een paar maanden geleden was hij nog slechts een leerling.’

‘Finghin is wijzer dan de meesten van ons,’ viel Kiaran hem in de rede, even geheimzinnig als altijd. ‘En hij zal ons nooit verraden.’

‘Dan zijn we dus met ons achten,’ concludeerde Shehan.

Aengus zuchtte.

‘Maar toch! Acht, in plaats van dertien! We maken geen enkele kans om serieus genomen te worden.’

‘Serieus genomen te worden door wie?’ vroeg Kiaran ironisch. ‘We hebben sowieso geen enkele politieke bondgenoot meer. Sinds de dood van de koning staat Galatië niet langer aan onze kant, en ik durf te wedden dat de vier verraders naar de koningin zijn vertrokken.’